

LBRIS

We know
books

Martin Ebbertz

Măgarul e o zebra fără dungi

44 de povești aproape adevărate

Cu ilustrații de Catharina Westphal

Traducere de Cora Radulian

Editura Univers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EBBERTZ, MARTIN

Măgarul e o zebra fără dungi : 44 de povești aproape adevărate / Martin Ebbertz ; cu il. de Catharina Westphal ; trad. de Cora Radulian. - București : Univers, 2023

ISBN 978-973-3411-86-4

I. Westphal, Catharina (il.)

II. Radulian, Cora (trad.)

821.112.2

Martin Ebbertz

Ein Esel ist ein Zebra ohne Streifen

Copyright © 2013 by Bastei Lübbe AG, Köln

Ilustrații de Catharina Westphal

© Editura Univers, 2023

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii Univers.

Colecția UNICORN UNIVERS

Colecție coordonată de Ioana Chicet-Macoveiciuc

Redactare Ioana Chicet-Macoveiciuc, Diana Crupenschi

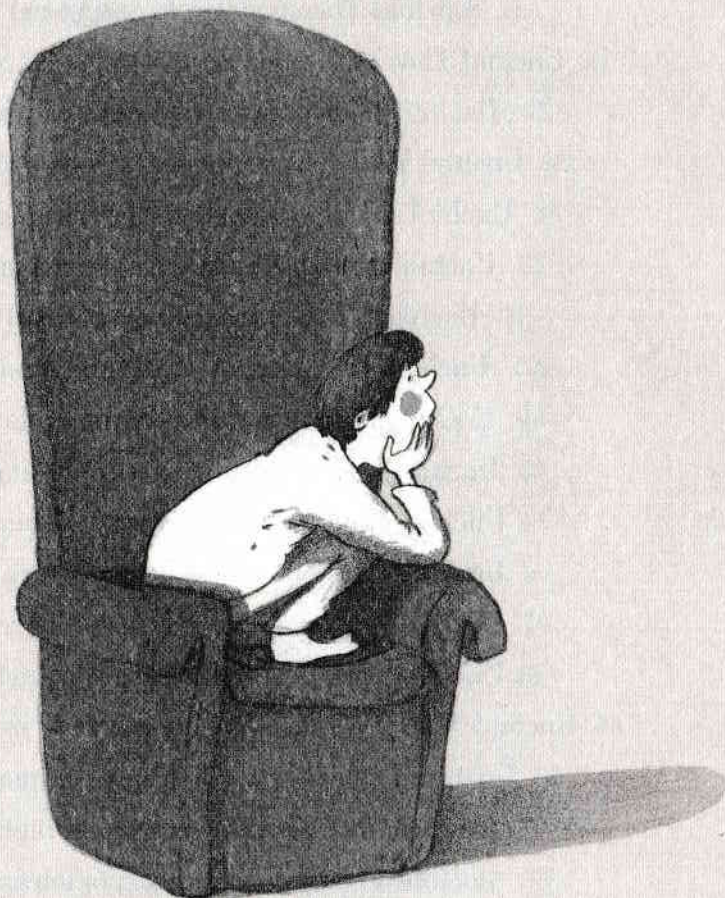
Tehnoredactare Constantin Niță

Corectură Andreea Popescu

ISBN 978-973-34-1186-4

Cuprins

- 8 Unchiul Theo povestește despre banană
- 12 Unchiul Theo povestește despre cal
- 16 Unchiul Theo povestește despre cârpa de curățat
- 20 Unchiul Theo povestește despre cangur
- 24 Unchiul Theo povestește despre hipopotam
- 28 Unchiul Theo povestește despre spaghete
- 32 Unchiul Theo povestește despre măgar
- 36 Unchiul Theo povestește despre inel
- 40 Unchiul Theo povestește despre găină
- 44 Unchiul Theo povestește despre creion
- 48 Unchiul Theo povestește despre hering
- 52 Unchiul Theo povestește despre elefant
- 56 Unchiul Theo povestește despre mașină
- 60 Unchiul Theo povestește despre rinocer
- 64 Unchiul Theo povestește despre pantof
- 68 Unchiul Theo povestește despre guma de mestecat
- 72 Unchiul Theo povestește despre marmotă
- 76 Unchiul Theo povestește despre nimic
- 80 Unchiul Theo povestește despre telefon
- 84 Unchiul Theo povestește despre radieră
- 88 Unchiul Theo povestește despre girafă
- 92 Unchiul Theo povestește despre radio

- 96 Unchiul Theo povestește despre șobolan
100 Unchiul Theo povestește despre vierme
104 Unchiul Theo povestește despre găuri
108 Unchiul Theo povestește despre leneș
112 Unchiul Theo povestește despre toaster
116 Unchiul Theo povestește despre iepure
120 Unchiul Theo povestește despre litere
124 Unchiul Theo povestește despre zăpadă
128 Unchiul Theo povestește despre ușa rotativă
134 Unchiul Theo povestește despre cuțit și furculiță
138 Unchiul Theo povestește despre rozătoare
142 Unchiul Theo povestește despre corb
146 Unchiul Theo povestește despre lumină
150 Unchiul Theo povestește despre oaie
154 Unchiul Theo povestește despre ciocolată
158 Unchiul Theo povestește despre cămilă
162 Unchiul Theo povestește despre numere
166 Unchiul Theo povestește despre saluturi
170 Unchiul Theo povestește despre bicicletă
174 Unchiul Theo povestește despre plictiseală
180 Unchiul Theo povestește despre broască
186 Unchiul Theo povestește despre aspirator

Unchiul Theo povestește despre banană

– Ei bine, dragi copii, spuse unchiul Theo. Astăzi o să mai învățați ceva.

Copiii se așezară pe sofa verde a unchiului Theo, numai ochi și urechi.

– Deci, spuse unchiul Theo. Banană.

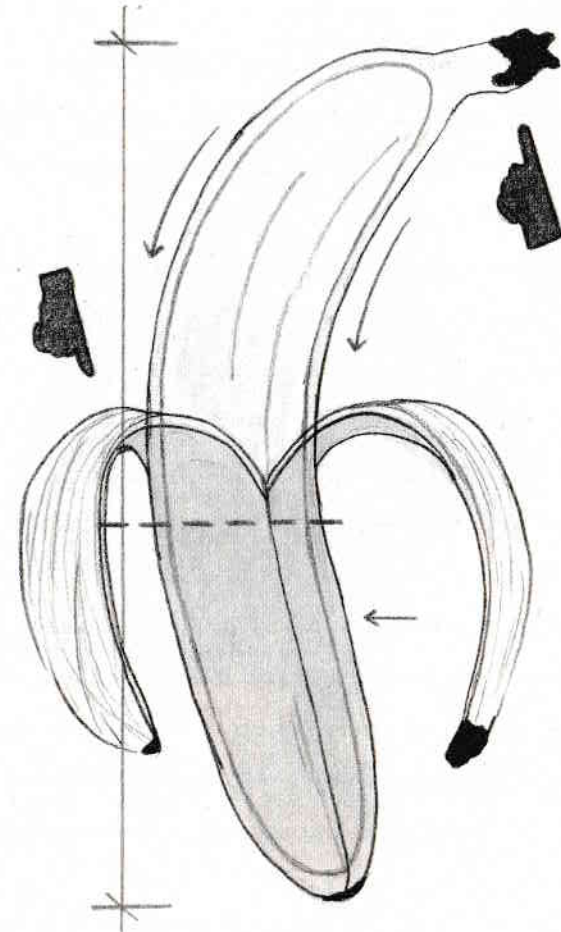
Făcu o pauză și se scărpină în cap.

– Banana e un lucru curbat și comestibil. Are un înveliș galben. La capătul de sus se află o codiță neagră. Această codiță se numește **deschizător de banană**. Cine vrea să mănânce o banană trebuie să despice deschizătorul de banană și cu ajutorul lui să desprindă învelișul bananei, trăgându-l în jos. Învelișul se numește coajă. Nu e comestibilă, dar e foarte practică, fiindcă atunci când vrei să păstrezi jumătatea de jos a bananei, e un excelent ambalaj de banană. Și te ajută să nu te murdărești pe degete când o mănânci.

Nu cu multă vreme în urmă, bananele erau livrate fără deschizător de banană. Când eram de vârsta voastră, bananele nu se vindeau cu codiță. Prin urmare, mâncatul bananelor nu era atât de simplu ca în prezent. Ca să desfaci o banană, aveai nevoie de un **ciocan** și un cui. Se făcea mai întâi o

găurică în capătul de sus al cojii de banană, dar cu multă atenție, ca să nu strivești pulpa delicată a fructului. Apoi coaja era tăiată în două cu un deschizător de conserve. Abia apoi puteai mânca banana.

Acum treizeci de ani, un profesor înțelept din Heidelberg a descoperit codița de banană și acum fiecare copil poate descoji o banană.

Iar acum vă voi povesti cum se produc bananele. În **fabri-**
cile de banane există oale mari cât o casă! În ele se află
gustosul piure de banane. E o substanță fluidă, care e ameste-
cată timp de aproximativ trei săptămâni; se adaugă la ea puțin
ciment, ca să se întărească. Dar nu prea mult! Deoarece banana
trebuie să intre mai întâi în coajă, iar pentru asta piureul tre-
buie să fie puțin fluid. Din țevi lungi și subțiri, conținutul e
injectat în interiorul cojii de banană, iar după ce banana s-a
umplut, coaja se închide prin lipire. Dacă priviți cu mare aten-
ție o banană, puteți vedea la capătul opus codiței un punct
mare și negru. E de la **lipici**. Fiți atent la el când mâncați
data viitoare o banană!

La sfârșit se adaugă puțină culoare galbenă – și banana e
gata! Și voi o puteți face singuri; pentru asta vă trebuie doar
piure de banane și o coajă de banană. Ați mai construit vreodată
o banană?

Copiii scutură din cap în semn că nu.

– Acum știți cum merge treaba, spuse unchiul Theo. Dar
era cât pe ce să uit ce e mai important: înainte să se usuce de
tot piureul de banane, trebuie să îndoiți banana. Asta nu e greu.
Se ia pur și simplu banana în ambele mâini, se pune pe
genunchi și se îndoaie peste el cu toată puterea. Nu trebuie în
nici un caz să uitați ca, în tot acest timp, să urlați ca o maimuță
adevărată! Și atunci, cam în cinci minute, banana se îndoaie.

– Ce **prostii!** strigară copiii.

– Ce? întrebă unchiul Theo. Vi se pare că spun prostii? Ia
să vedeți voi dacă vă mai povestesc vreodată ceva.

Dar, cum copiii îl rugară mult, unchiul Theo spuse:

– Bine. Poate altă dată. Dar astăzi, gata, am terminat.

Unchiul Theo povestește despre cal

– Ei bine, dragi copii, spuse unchiul Theo. Astăzi o să mai învățați ceva.

Copiii se așezară pe sofaua verde a unchiului Theo, numai ochi și urechi.

– Deci, spuse unchiul Theo. Calul.

Făcu o pauză și se scărpină în cap.

– Ați văzut măcar o dată un cal, nu-i așa? S-ar putea crede că un cal nu e cine știe ce, pentru că sunt atât de mulți. Totuși, calul e un animal deosebit de ciudat. Cel mai mare cal din lume trăiește în **Canada**. La spate are un coadă uriașă. Acest cal e însă atât de mare, încât atunci când privește înapoi nu-și poate vedea coada. În afară de asta, multă vreme calul nici nu a știut dacă poate sau nu să dea din coadă. De unde era să știe? Se gândea, nu-i vorba: „Acum voi da puțin din coadă“. Dar nu putea să o vadă. Dacă, de fapt, coada nu avea chef să se miște și făcea în schimb cu totul altceva?

De aceea, cel mai mare cal din lume a intrat într-o zi într-o **cabină telefonică** și a sunat la informații ca să întrebe unde se află coada lui. Întâmplător, calul hoinărea prin Alaska pe atunci și și-a rugat un prieten de acolo să-i spună cu

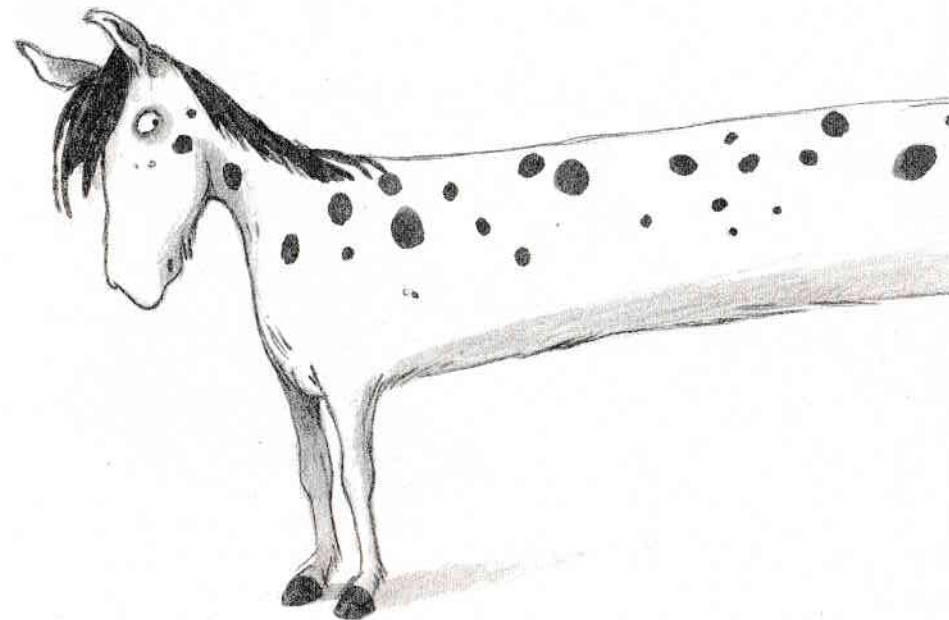
certitudine dacă dă din coadă. Calul era, așadar, cu capul într-o cabină telefonică din Canada și dădea din coadă în **Alaska**, iar prietenul lui i-a strigat foarte vesel în telefon:

– Da, se mișcă!

Mda, de atunci cel mai mare cal din lume știe că poate să dea din coadă.

Desigur, majoritatea cailor din lume nu sunt atât de mari. Dar și ei sunt niște animale interesante. Știați că, atunci când nu se simt priviți, cailor le place la nebunie să facă **tumbe**? Există chiar adevărate concursuri! Recordul mondial e de o sută treizeci și două de tumbe de cal.

În rest, caii sunt vietăți liniștite și deosebit de bine educate. De exemplu, nu se scobesc niciodată în nas, deoarece copitele lor sunt mult prea mari față de nările lor micuțe.

Caii sunt, de asemenea, foarte buni la aritmetică mentală. Ei socotesc mai repede decât orice computer; dar, din păcate, nu vorbesc și prin urmare nu spun nimănui rezultatele. Așa că niciun cal nu vă poate ajuta la teme.

Cel mai mic cal din lume a fost descoperit în urmă cu doisprezece ani în **China**. Era atât de mic încât îl puteai vedea doar cu lupa. O vreme a lucrat într-un circ de purici, unde trăgea o cărucioară minusculă în care stăteau așezați opt purici. Mai târziu a fost cumpărat de un milionar și transportat într-o cutie de chibrituri în **Japonia**. Și știți unde trăiește acum cel mai mic cal din lume?

Copiii scutură din cap în semn că nu.

– Nici nu aveți cum să știți, spuse unchiul Theo. De fapt nimeni nu știe. Pentru că, din păcate, calul a alunecat într-o crăpătură a sofalei din casa milionarului japonez și de atunci nu a mai fost văzut.

– Ce **prostii!** strigară copiii.

– Ce? întrebă unchiul Theo. Vi se pare că spun prostii? Ia să vedeți voi dacă vă mai povestesc vreodată ceva.

Dar, cum copiii îl rugară mult, unchiul Theo spuse:

– Bine. Poate altă dată. Dar astăzi, gata, am terminat.

Unchiul Theo povestește despre cârpa de curățat

– Ei bine, dragi copii, spuse unchiul Theo. Astăzi o să mai învățați ceva.

Copiii se așezară pe sofa verde a unchiului Theo, numai ochi și urechi.

– Deci, spuse unchiul Theo. Cârpa de curățat.

Făcu o pauză și se scărpină în cap.

– E aproape incredibil cât de multe cârpe de curățat diferite există pe lume. Există cel puțin două lucruri pe care nu le știu nici măcar cei mai înțelepți învățați și oameni de știință. În primul rând, nu știu câte stele există. Iar în al doilea rând, nu știu câte cârpe de curățat diferite există.

Există cârpe de praf mari pentru praful gros, cârpe de praf fine pentru praful fin, cârpe din stofă, cârpe din piele pentru mașini și cârpe din piele pentru ferestre. În America există chiar o cârpă de curățat cu o gaură în ea. Asta e pentru nenumăratele gume de mestecat pe care le-au lipit elevii pe sub bănci la școală. Treci cârpa pur și simplu pe sub tăblia mesei, iar gumele de mestecat cad una după alta prin gaură, după care mai trebuie doar strânse și aruncate în găleata de gunoi.

O cârpă de curățat foarte practică este cea pentru bebelușii care se târăsc pe burtă. Se leagă de piciorușele lor, iar când bebelușii se târăsc pe jos, podeaua se șterge extrem de ușor.

O cârpă de curățat deosebit de valoroasă și de frumoasă i-a aparținut mai demult împăratului Chinei. Era din cea mai fină mătase și avea culori extrem de intense, era brodată cu

